

Kännitarina redux

© A. Sovijärvi, 1996, 2008, rev I

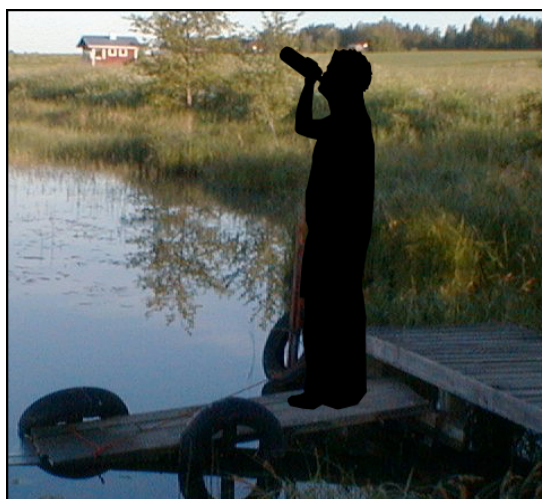
<http://apz.fi/kirjat/>

1 .. Vierain silmin

Yksittäinen auringonsäde pyyhki hiljalleen viilenevän elokuisen illan maisemaa. Kaverikseen se säde sai pienen tuulenpuuskan, joka sai kullankeltaisen viljapellon aaltoilemaan. Ja niin, siinä viljapellon vieressä kapea tie, melkein kuin polku, mutta hieman taltatumpi. Polun vieressä taas Kymijoen kapea uoma, kuljettaen vettä tietämättömiin päämääriin.

Mutta ei tämä maisema yksin ollut. Ei todellakaan. Se tarjosi nykyään niin harvinaislaatuista kauneuttaan laitapuolen kulkijalle, joka selkä kumarassa, harmaantuneet hiukset silmillään kulki tietä eteenpäin hoippuvin askelin. Tuo matkaa oli kaukaa, jostain betonilähiöiden ja terästornien tuolta puolen. Hän ei enää muistanut, mistä oli tullut tai edes mihin oli menossa. Menneet vuodet olivat kertoneet hänelle viimein sen, että täällä, kahden pisteen välillä, oli hänen todellinen kotinsa.

Joen rannassa vanha, jo osittain lahonnut laituri tarjosi mahdollisuuttaan uhmata veden valtakuntaa muutaman askeleen verran. Kulkija otti tarjouksen vastaan ääneti, seisoen pian laiturin nokassa. Pian hän rikkoi veden kalvon saatuaan sepaluksensa auki ja naurahti kuivasti ajatukselle moisen teon poliittisesta epäkorrektiudesta. Sitten hän peilasi samean veden pinnasta kasvojaan. Ne kantoivat tuhansien drinkkien ja valomerkkiin asti valvottujen öiden muistoa. Tuulenvire nostatti pienen aallokon virtaavan veden niskaan ja väärästi hänen kasvonsa kuin rikutun peilin kertomiksi.

Siinä samassa 90-luvun diskomusiikki täytti hänen tajuntansa. Kirkkaat spottivalot pieksivät hänen särkeviä silmiään kuin miljoonat pienet tikarit. Ja nyt ne kaikki hänen menneisyydestään olivat taas täällä. Hän muisti tekusta valmistumisen, edessä olleen elämän, haaveet, toiveet ja sen omituisen kaipauksen, joka sai hänet ilta toisensa jälkeen harhailemaan pitkin kaupunkia ajatuksissaan. Hän muisti saavuttaneensa jotain, ohittaneensa merkkipaalun, jonka jälkeen elämän piti alkaa. Kaikki ne muistot, kuvat mielessä ja menneiden äänien kaiut hiljenivät viimein tuulen huminaan joen varrella.

Kulkija kaivoi jallupullon repustaan ja otti siitä pitkän huikan suunnaten katseensa viljapellolle. Varovaisesti hän asteli joen penkkaa ylös, yli tien ja peltoon. Avokämmenellä hän silitti ulottuvillaan olleita tähkiä, nuuhkaisi sitten vihneikästä ohraa. Sen tunteen, fyysisen kosketuksen tunnun ja pellon tuoksun hän tallensi huolellisesti jonnekin muistinsa sopukoihin. Se olisi aarre, jota kukaan ei koskaan tulisi ottamaan häneltä pois.

2 .. Kulkea ilman askelia

Kiiltävä teräs vaihtui ruosteeksi kohdassa, johon junan pyörät raiteessa eivät enää kosuneet. Kulkija tiesi junan saapumisen olevan vain ajan kysymys ja niinpä hän jäikin istumaan radan vierustalla olevan kaivonkannen päälle, joka pilkisti terävän sepelin alta. Oli vielä perin lämmin, miestä hikoilutti. Hän otti pullonsa jälleen esille ja katseli sen kultapohjaista etikettiä. Hörpyn jälkeen hän pysähtyi seuraamaan suurta heinäsiirtoa, joka nousi pitkin tuulella keinoista timotein vartta. Hän ei aiemmin ollut kiinnittänyt asiaan juurikaan huomiota, mutta hän havainnoi nyt menettäneensä heinäsiirtojen laulun.

Peltomaisema häivytti pienen saunamökin pihaksi. Vaari katseli häntä mietteliäänä ja poltti vanhaa puupiippuaan.

- "Vieläks ne siirrat laulaa?" kysyi vaari lopulta.

Matkaaja muisti kuunnelleensa tuhansien heinäsiirtojen sivitystä, katsoen hieman hämillään takaisin vaariaan.

- "Sittenku sie tuut vanhaks, nii sie et enää niitä kuule." sanoi vaari nyökäten ja puhalsi ilmaan savupilven, jonka takaa lapsuuden maisema vaihtui hitaasti rautatien varteen.

Matkaaja havahtui mietteistään, yrittäen vielä kohdistaa katseensa ehkä sirittäneeseen hyönteiseen, mutta alkoholi alkoi viimein vaikuttaa pakottaen hänet sulkemaan hetkeksi silmänsä ja tuntemaan, kuinka koko maailma keinui. Mutta yksikään siirto ei hänelle enää laulanut.

Raiteiden kolina sai hänet viimein terästävänsä aistejaan. Jossain kaukaa lähestyi viimein juna. Mies vetäytyi pusikon suojiin ja seurasi, kuinka hidastavan tavarajunan veturi jyräsi hitaasti hänen piilopaikkansa ohi. Muutaman täysinäisen tukkivaunun jälkeen kulki tyhjä avonainen tavaravaunu. Mies otti muutaman hapuilevan juoksuaskeleen ja kiepautti itsensä kyytiin.

Juna kulki hiljalleen kohti pohjoista tummuvassa illassa. Tuuli oli saartanut auringon tummilla sadepilvillä ja pian ensimmäiset sadepisarat osuivatkin jo vaunun kattoon. Kulkija nousi varovasti seisomaan, ottaen tukea vaunun seinästä ja katsoi ulos avonaisesta ovesta. Hän veti syvään henkeä, tuntien sateen raikkaan tuoksen. Paahtava kuumuus muuttui hiljalleen virkistäväksi viileydeksi.

3 .. Rohkeus, jota kukaan ei ymmärrä

Mies asetteli reppunsa vaunun nurkkaan tyynyksi ja asettui makuulle. Kymmenet, ehkä sadat vastaavat vaunut olivat jo totuttaneet hänen selkensä tälle perin kovalle rautateiden sängylle. Väsymys oli painanut häntä jo pitkään ja vei lopulta mukanaan unen maailmaan.

- "Tämä on sulle ihan unelmapaikka, en vittu voi ymmärtää sua!" manasi Lauri.

- "Olen koko ikäni kävellyt muiden asettamia teitä. Koko putki lastentarhasta inssiksi oli valittu minulle. Nyt haluan kokeilla elää viimein omaa elämäni." mies vastasi hieman voimattomana.

- "Mutta oikeesti siis, sä heität elämäs menemään noilla sun itsesietsimisjutuillas!"

Mies ei koskaan ollut edes uskonut, että kukaan ymmärtäisi hänen päätöstään. Siinä oli kuitenkin jotain tiettyä haikeutta, ehkä lievä lopullisuuden tunnekin. Hän uskoi, ettei kerran vapautta maistettuaan haluaisi enää koskaan takaisin siihen yhteiskunnan oravanpyörään, jota ihmiskunnan suurin syöpä, raha, pyöritti.

Uusi aamu alkoi jossain päin Suomea. Muutamaa satunnaista rekkakuskia lukuun ottamatta monikaan ei tätäkään aamunkoittoa sen pahemmin noteerannut. Matkaaja kuitenkin oli jo ollut hereillä hyvissä ajoin nähdäkseen vaunun avonaisesta ovesta, miten illan hämärä alkoi hiljalleen muuttua auringon ensisäteiksi kellertävässä horisontissa. Aina ajoittain hän oli jäänyt pohtimaan, oliko kaikki tämä sen arvoista, mutta näkymät kuten tämä, antoivat kerta toisensa jälkeen myöntävän vastauksen.

Aivan kuin liikkuvasta junastakin, oli yhteiskunnan vauhdista hyppääminen ajoittain perin kolhuinen ratkaisu. Mutta johonkin oli vedettävä raja. Joskus oli otettava se ensimmäinen askel, askel joka syöksi pois kaikista tukiverkoista, mutta joka myös antoi viimein täydellisen vapauden.

Ja sitä vapautta ei häneltä ottaisi koskaan pois kukaan muu, kuin itse kuolema.

